

Arrest

nr. 109 683 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN DER EECKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Qom. Sinds 1365 (Perzische kalender, stemt overeen met 1986-1987 volgens de Gregoriaanse kalender) woonde u in Teheran. Na uw rechtenstudies en uw commando-opleiding aan de militaire school ging u in dienst bij de zeemacht in Chahbahar. In 1376 (1997-1998) zette u een punt achter uw loopbaan. U behaalde de graad van Eerste Admiraal bij de zeemacht. In 1379 (2000-2001) werd uw zoon A. (...) (O.V. X, CG 01/13498) gearresteerd wegens activiteiten tegen het islamitische regime. Door de eigendomsakte van uw woning als borg neer te leggen, slaagde u erin A. (...) voorwaardelijk vrij te krijgen. Kort nadien werd uw andere zoon P. (...) (O.V. X, CG 02/21857) gearresteerd. Nadat u beslag had laten leggen op een percentage van uw pensioen, werd ook hij op borg vrijgelaten. Datzelfde jaar hielp u uw beide zonen uit Iran te vluchten. A.(...) vroeg op 14 maart 2001 asiel aan in België. P. (...) diende een asielaanvraag in op 24

september 2002. Hun beider asielaanvragen werden geweigerd wegens gebrekkige geloofwaardigheid. Uw echtgenote Z. A. (...) (O.V. 5.685.851, CG 04/19795) kwam in 2004 naar België om A. (...), die bij een ontploffing zware brandwonden had opgelopen, te verzorgen. Zij vroeg weliswaar asiel aan op 19 november 2004, maar keerde na een achttal maanden vrijwillig terug naar Iran, waar zij nog steeds verblijft. Na het vertrek van uw twee zonen werd u (als borgsteller) verscheidene keren opgeroepen en ondervraagd door de gerechtelijke instanties. U werd ervan beticht uw zonen te hebben helpen vluchten. U werd psychisch onder druk gezet en bedreigd. Eén keer werd u zelfs geslagen door uw ondervrager. Daarnaast werd uw huis tot elf keer toe doorzocht. Nooit werd bezwarend materiaal gevonden. Wel leidde dit tot eer- en gezichtsverlies voor u. Aangezien u er niet in slaagde uw kinderen aan de autoriteiten over te leveren, werd beslag gelegd op uw woning en een derde deel van uw pensioen. Aangezien u niet op de hoogte bleek van de activiteiten van uw zonen tegen het regime, werd u zelf niet gearresteerd. Door de aanhoudende pesterijen van de overheid aan uw adres en de onmogelijkheid om uw zonen uit te leveren, besliste u Iran te verlaten. Op 2 maart 2008 verliet u Iran. U reisde van Teheran naar Amsterdam, in het bezit van uw paspoort, voorzien van een Schengenvisum uitgereikt door de Belgische ambassade in Teheran. U kwam aanvankelijk naar België om uw twee zonen hier te bezoeken. Uw visum was drie maanden geldig. Het Ettelaat (Ministerie van Informatie) hield uw vertrek echter nog twee maanden tegen. De inlichtingendienst liet u pas vertrekken nadat u een verklaring had ondertekend waarin u beloofde uw twee zonen terug mee te zullen nemen naar Iran. Ofschoon u wist dat u deze belofte niet zou nakomen, stemde u toch in. Op 4 november 2008 werd uw medische regularisatieaanvraag ontvankelijk verklaard. Na ruim drie jaar werd uw tijdelijke verblijfsvergunning echter ingetrokken. Uw beroep tegen deze beslissing werd na negen maanden verworpen. Op 4 september 2012 werd uw aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen (artikel 9 bis) onontvankelijk verklaard. Uiteindelijk diende u op 8 oktober 2012 een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Iran vreest u dat u na uw jarenlange verblijf in België streng ondervraagd, gearresteerd en uiteindelijk tot een gevangenisstraf veroordeeld zal worden. Uw verzwakte gezondheid in acht genomen, zal dit u fataal worden. U bent in het bezit van uw shenasnameh (geboorteboekje), uitgereikt op 15/5/1328 (6 augustus 1949); uw vervallen Iraans paspoort, voorzien van een Schengenvisum uitgereikt door de Belgische ambassade in Teheran; uw (huidig) Iraans paspoort, uitgereikt door de Iraanse ambassade in Brussel op 28 april 2009 en geldig tot 28 april 2014; uw pensioenkaart, geldig tot 2/3/1391 (22 mei 2012); en enkele stukken met betrekking tot de regularisatieprocedures die u in België heeft doorlopen. Daarnaast legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog een schriftelijke uiteenzetting van uw asielmotieven neer.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers niet aangetoond Iran verlaten te hebben – of er actueel niet naar terug te kunnen keren – wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u na aankomst in België nog bijna vijf jaar wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen. De door u aangehaalde argumenten, met name het advies van uw zoon en het feit dat u reeds over een tijdelijke verblijfsvergunning op basis van medische redenen beschikte, (CGVS, blz. 6) vermogen niet deze laattijdigheid te rechtvaardigen. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij of zij zich meteen na aankomst in het land van asiel tot de bevoegde autoriteiten wendt en een vraag tot bescherming indient. Een dergelijke laattijdigheid ondermijnt danig uw geloofwaardigheid en de ernst van uw beweerde vrees.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het feit dat u Iran verliet met uw eigen paspoort vanuit de internationale luchthaven van Teheran bezwaarlijk in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. Uw uitleg dat u voor uw vertrek twee maanden door het Ettelaat werd tegengehouden en pas mocht vertrekken nadat u een verklaring ondertekende waarin u beloofde uw twee zonen mee terug naar Iran te zullen nemen, is maar weinig geloofwaardig. Ook het feit dat u in 2009 een nieuw paspoort aanvraag bij de Iraanse ambassade in Brussel – en dit ook vlot verkreeg (CGVS, blz. 6) – en het feit dat u in datzelfde jaar bij de verkiezingen uw stem ging uitbrengen op de ambassade, getuigen bezwaarlijk van voornoemde vrees.

Verder kan er op gewezen worden dat het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvragen van uw zonen telkens een weigeringsbeslissing nam omdat de geloofwaardigheid van hun relaas in het gedrang was o.a. ten gevolge van tegenstrijdigheden en het neerleggen van gerechtelijke documenten waarvan de authenticiteit in het gedrang was waardoor er geen enkele bewijskracht aan kon worden toegekend. Derhalve is het evenmin aannemelijk dat u ten gevolge van uw beweerde tussenkomst in hun situatie later zelf in de problemen zou zijn gekomen. U bracht in het kader van uw asielaanvraag geen overtuigende argumenten of elementen aan om de eerdere appreciatie van het Commissariaat-

generaal alsnog in positieve zin om te buigen, integendeel. Zo is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte bleek voor welke feiten uw zonen A. (...) en P. (...) zouden zijn gearresteerd, en tot op de dag van vandaag nog steeds gezocht zouden worden in Iran. U gaf aan dat het om politieke activiteiten tegen het regime ging (CGVS, blz. 7; schriftelijke verklaring, blz. 1) maar kon hier verder niet de minste details over verschaffen. Nochtans zou u uw woning en een deel van uw pensioen in borg hebben gegeven en uw zonen geholpen hebben het land te ontvluchten (CGVS, blz. 7). Op deze manier zou u zichzelf in moeilijkheden hebben gebracht. U zou herhaaldelijk opgeroepen en ondervraagd zijn door het gerecht. Uw woning zou elf keer doorzocht zijn. Na deze aanhoudende pesterijen van het regime besliste u uiteindelijk ook zelf te vluchten (CGVS, blz. 9-10). In België verblijft u bij uw zoon P. (...) (CGVS, blz. 4). Gelet op al deze elementen is het ongeloofwaardig dat u niet (meer in detail) op de hoogte bent waarom het regime op zoek zou zijn naar uw zonen.

Ook het feit dat uw echtgenote na een verblijf van acht maanden (met een asielaanvraag) in België vrijwillig naar Iran terugkeerde en nadien met rust werd gelaten door het Iraanse regime (CGVS, blz. 9), plaatst kanttekeningen bij uw vrees in geval van terugkeer naar Iran zwaar aangepakt te worden door de autoriteiten.

Voor wat betreft uw vrees dat uw lange verblijf in België u ten laste zal worden gelegd in geval van terugkeer naar Iran (CGVS, blz. 9-10), moet worden opgemerkt dat uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs voor korte of lange tijd terugkeren naar Iran. De kans bestaat weliswaar dat u ondervraagd zal worden. Doch, het zijn vooral zij die Iran op illegale wijze hebben verlaten, die grondig gecontroleerd zullen worden. Hier kan opgemerkt worden dat het feit dat u een paspoort werd uitgereikt door de Iraanse ambassade in Brussel erop wijst dat uw identiteit reeds uitvoerig werd nagegaan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit, nationaliteit en reisweg, alsook uw eerdere verblijfsprocedures in België, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 5 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens en van artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*motiveringsplicht*”. In een derde middel wordt door verzoekende partij nogmaals de schending aangevoerd van artikel 3 EVRM, van artikel 5 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens en van artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten en in een vierde en laatste middel beroept zij zich wederom op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de “*motiveringsplicht*”. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens niet is ingevoerd in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998). Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM en artikel 7 IVBPR wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM en artikel 7 IVBPR inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden

is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Deze twee middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4.1. Verzoekende partij licht toe dat zij pas na vijf jaar een asielaanvraag heeft ingediend omdat zij daarvoor een geldige verblijfstitel had en omdat zij vreesde dat bij een asielaanvraag haar achtergebleven zoon M., dochter Ma. en vrouw in Iran zouden worden lastiggevallen door de lokale autoriteiten. Dit is tevens de reden waarom zij een nieuw paspoort heeft aangevraagd en haar stem heeft uitgebracht bij de verkiezingen in 2009. Zij had in België een geldige verblijfstitel en zij wilde geen argwaan wekken. Verzoekende partij merkt nog op dat de bedreiging van familieleden in Iran een recente ontwikkeling is, zoals blijkt uit het document dat door verwerende partij zelf werd opgesteld: "*Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran*", p. 13". Haar vrees dat de autoriteiten na haarzelf te hebben bedreigd, ook haar familieleden gaan bedreigen is reëel, zo stelt verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad merkt ten eerste op dat verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal als excuus heeft aangegeven dat zij pas na vijf jaar een asielaanvraag heeft ingediend omdat zij ondertussen over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikte. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat deze uitleg de laattijdigheid van haar asielaanvraag niet rechtvaardigt. Het biedt dan ook geen soelaas om hetzelfde argument naar boven te halen.

Waar verzoekende partij uiteenzet dat zij pas na al die jaren een asielaanvraag heeft ingediend omdat zij schrik had dat haar achtergebleven familieleden in Iran zouden worden lastiggevallen en dat zij om die reden tevens een nieuw paspoort heeft aangevraagd en haar stem heeft uitgebracht bij de presidentsverkiezingen, zij wilde immers geen argwaan wekken, merkt de Raad op dat, afgezien van de vaststelling dat dergelijke argumentatie kant noch wal raakt – de Raad ziet immers niet in hoe verzoekende partij, door tijdens de eerste jaren van haar verblijf in België geen asiel te hebben aangevraagd bij de Belgische autoriteiten, zou kunnen hebben voorkomen dat haar familieleden in Iran zouden worden gevisieerd door de Iraanse autoriteiten, bij wie zij zich verschillende keren kenbaar heeft gemaakt via de Iraanse ambassade in België, die haar overigens zonder enige problemen een nieuw paspoort afleverde, terwijl zij dan wel een verklaring zou hebben ondertekend waarin zij beloofde dat zij zou terugkeren naar Iran samen met haar zonen – het verweer in kwestie hoe dan ook niet kan worden aanvaard als verschoningsgrond voor de laattijdigheid van de door verzoekende partij ingediende asielaanvraag. Immers, nu het asielaanvraag van haar zonen A. en P. ongeloofwaardig werd bevonden en verwerende partij eveneens heeft besloten dat aan haar eigen asielproblematiek, die in verband staat met de problemen die haar zonen hebben weergegeven, geen geloof kan worden gehecht – een bevinding die, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet wordt weerlegd – maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten haar achtergebleven familieleden zouden viseren in het kader van deze problematiek, waaraan, zoals gesteld, geen enkel geloof wordt gehecht.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De vaststelling dat verzoekende partij haar asielaanvraag met bijna vijf jaar heeft uitgesteld en dat dit uitstel een bewuste keuze van verzoekende partij betreft, zonder dat zij hiervoor een aanvaardbare verklaring kan geven, relativeert vanzelfsprekend haar beweerde nood aan bescherming.

2.2.5.1. Verzoekende partij tracht aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. In dit verband tracht zij aan te tonen dat de behandeling die zij riskeert bij een terugkeer naar haar land van herkomst "*een minimale graad van ernst*" bezit. Verzoekende partij betoogt dienaangaande dat zij, gelet op de voorgaande convocaties en ondervragingen *de facto* nooit met rust zal worden gelaten door de Iraanse autoriteiten, dat zij in het verleden al is moeten vluchten voor de "*fysieke en geestelijke gevolgen*" van de manier waarop zij door haar autoriteiten werd behandeld, dat zij zesenzestig jaar oud is, dat zij een man is en dus hardhandiger zal worden aangepakt en dat haar gezondheidstoestand slecht is. Verzoekende partij stelt verder nog het volgende in haar verzoekschrift: "*Er is een gegronde vrees dat verzoeker opnieuw zal geconvoceerd en ondervraagd worden waarbij hij terug psychisch en fysiek onder druk zal gezet worden. Hij heeft immers beloofd, bij*

zijn vertrek, dat hij zijn 2 zonen terug zou meebrengen naar Iran. Destijds is verzoeker gevlucht uit Iran omdat hij de pesterijen, het psychisch en fysisch geweld niet meer kon verduren en zijn zonen niet kon uitleveren. Verzoeker kon dit alles niet langer verdragen. Intussen is zijn gezondheid drastisch achteruit gegaan (...). Hem terugsturen naar het land waar hij met zekerheid opnieuw zal onderworpen worden aan talloze ondervragingen en drukkingsmiddelen allerhande gaat in tegen art. 3 van het EVRM. Verzoeker zou immers blootgesteld worden een onmenselijke en vernederende behandelingen en mogelijks zelfs foltering. Het betreft i.c. een "administratieve praktijk" van de Iraanse regering (...), immers (1) het wordt herhaaldelijk gedaan (tiental keer in het verleden) en (2) het wordt blijkbaar getolereerd door de Iraanse regering, daar het de inlichtingendienst was die de verhoren deed en klachten van verzoeker geen effectief officieel onderzoek teweegbrachten. Verweerder gaat er blijkbaar ook onterecht van uit dat er een absolute zekerheid moet bestaan en dat de bewijslast volledig rust op verzoeker. Dit is foutief. Het volstaat dat er 'boven elke redelijke twijfel' vaststaat dat het wel zo zal zijn. I.c. zijn er voldoende zwaarwegende, duidelijke en overeenstemmende aanwijzingen of gelijkaardige niet-ontkende feitelijke vermoedens."

2.2.5.2. Vooreerst wenst de Raad te herinneren aan hetgeen reeds werd gesteld onder punt 2.2.2.

De Raad wijst er verder op dat verwerende partij in haar beslissing tot het besluit is gekomen dat aan de voorgehouden asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekende partij na haar aankomst in België nog bijna vijf jaar heeft gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen, zij met haar eigen paspoort vanuit de internationale luchthaven van Teheran Iran heeft verlaten, hetgeen bezwaarlijk in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging, zij bovendien in 2009 een nieuw paspoort heeft aangevraagd bij de Iraanse ambassade in België, en dit ook vlot verkreeg en zij datzelfde jaar bij de verkiezingen haar stem ging uitbrengen op de ambassade. Verder motiveert verwerende partij dat zij telkens een weigeringsbeslissing heeft genomen inzake de asielaanvragen van haar zonen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun asielaanvragen. Hierdoor is het evenmin aannemelijk dat verzoekende partij ten gevolge van haar beweerde tussenkomst in hun situatie later zelf in de problemen zou zijn gekomen, zo stelt verwerende partij. Bovendien bleek dat verzoekende partij niet concreet kon zeggen voor welke feiten haar zonen A. en P. zouden zijn gearresteerd, terwijl zij zichzelf door zich tweemaal borg te stellen en haar zonen Iran te helpen ontvluchten, wel in moeilijkheden heeft gebracht. Voorts merkt verwerende partij nog op dat het feit dat haar echtgenote na een verblijf van acht maanden in België vrijwillig naar Iran terugkeerde en nadien met rust werd gelaten door het Iraanse regime, verder haar vrees voor vervolging vanwege deze autoriteiten relativeert. Tot slot motiveert verwerende partij nog waarom verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een vrees koestert om problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten omwille van haar lange verblijf in België. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer in essentie neerkomt op het herhalen van de asielproblematiek, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging/het lijden van ernstige schade en het uiten van kritiek op de bestreden beslissing. Het spreekt voor zich dat dergelijke argumentatie niet van aard is om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekende partij dient, teneinde afbreuk te doen aan deze motieven, immers concrete argumenten naar voor te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.6.1. Betreft de bemerking van verwerende partij dat zij inzake de asielaanvragen van de zonen van verzoekende partij telkens een weigeringsbeslissing nam omdat de geloofwaardigheid van hun relaas in het gedrang was, waardoor het evenmin aannemelijk is dat verzoekende partij ten gevolge van haar beweerde tussenkomst in hun situatie derhalve zelf in de problemen zou zijn gekomen, haalt verzoekende partij ten eerste aan dat haar beide zonen in België over een geldige verblijfstitel beschikken. Ten tweede argumenteert verzoekende partij dat het niet is omdat het vluchtrelaas van haar zonen en haar eigen asielaanvragen gelijkenissen vertonen, dat men zonder meer haar asielaanvraag kan afwijzen. Verwerende partij dient immers in ieder dossier concreet de individuele vrees te onderzoeken. Door zich te baseren op de beslissingen ten aanzien van andere personen, schiet verwerende partij te kort in haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad merkt ten eerste op dat de opmerking in het verzoekschrift dat de zonen van verzoekende partij (ondertussen) over een geldige verblijfstitel zouden beschikken, geen afbreuk doet aan het feit dat hun asielaanvraag door de commissaris-generaal werd geweigerd omdat hun vluchtrelaas niet geloofwaardig werd bevonden, hetgeen vanzelfsprekend implicaties heeft voor de geloofwaardigheid van haar eigen voorgehouden asielaanvragen. Verzoekende partij toont niet aan dat hun geldige verblijfstitel – waarbij de Raad nog opmerkt dat verzoekende partij desbetreffend geen enkel bewijs voorlegt – het gevolg zou zijn van een, alsnog, positieve uitkomst van hun – latere – asielaanvraag, die gebaseerd zou zijn op dezelfde feiten.

Ten tweede is de Raad van oordeel dat het standpunt van verzoekende partij dat verwerende partij niet louter op basis van de weigeringsbeslissingen ten aanzien van andere personen, *in casu* haar twee zonen, A. en P., haar eigen asielaanvraag had kunnen afwijzen, niet kan worden bijgetreden. Vooreerst wenst De Raad verzoekende partij erop te wijzen dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de conclusie dat aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht niet uitsluitend gebaseerd is het op de weigeringsbeslissingen die werden genomen ten aanzien van haar zonen (zie ook punt 2.2.5.2.). Verwerende partij stelt hierbij ook uitdrukkelijk dat verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag geen overtuigende argumenten of elementen heeft aangebracht die de eerdere appreciatie (ten aanzien van haar zonen) alsnog kunnen wijzigen. Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat verwerende partij heeft nagelaten om haar asielaanvraag aan een individueel onderzoek te onderwerpen. Verder is de Raad van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht kon verwijzen naar de weigeringsbeslissingen die zij heeft genomen ten aanzien van A. en P.. Verzoekende partij heeft immers verklaard dat zij haar land is moeten ontvluchten omdat zij, nadat zij is tussengekomen bij de problemen van haar zonen, om deze reden zelf problemen heeft ondervonden met de Iraanse autoriteiten. Aangezien haar beweerde situatie in Iran het gevolg is van de problemen die haar zonen er zouden hebben gekend, spreekt het voor zich dat, indien verwerende partij aan het relaas van A. en P. geen geloof kon hechten, dit een negatieve impact heeft ten aanzien van de geloofwaardigheid van haar eigen verklaringen.

Volledigheidshalve wenst te Raad nog te verwijzen naar wat gesteld wordt in punt 2.2.11.

2.2.7.1. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift nog het volgende op: *“Diabetes mellitus type 2 en ischemisch hartlijden kunnen beschouwd worden als chronische medische problematiek dewelke bij uitblijven van adequate en ononderbroken behandeling een risico inhouden voor zijn leven en fysieke integriteit.”* Zij wenst hierbij nog aan te stippen dat een adequate en ononderbroken behandeling haar (in Iran) niet kan worden gegarandeerd. Een terugkeer naar haar land van herkomst kan haar dan ook fataal worden, aldus verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij heeft aangegeven dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van de aanhoudend pesterijen van de overheid aan haar adres en de onmogelijkheid om haar zonen uit te leveren aan de Iraanse autoriteiten en dat zij in geval van terugkeer naar Iran vreest om na haar jarenlange verblijf in België streng ondervraagd, gearresteerd en uiteindelijk tot een gevangenisstraf te worden veroordeeld, hetgeen, haar verzwakte gezondheid in acht genomen, haar fataal zou worden. Zij heeft derhalve niet uitdrukkelijk weergegeven dat zij niet kan terugkeren naar Iran omdat zij niet over de garantie beschikt dat zij voor haar specifieke medische aandoeningen adequate en ononderbroken zorg kan verkrijgen. Daargelaten de vraag of dergelijke problemen kaderen binnen de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat het voor de eerste maal opwerpen van deze specifieke problematiek in het verzoekschrift weinig overtuigend is.

Verder wijst de Raad erop dat de medische problemen van verzoekende partij geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Evenmin houden deze problemen verband met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. De Raad wijst hierbij op de inhoud van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Verzoekende partij toont niet aan dat zij inzake haar medische problemen geen beroep kan doen op de procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij aankaart dat ze vervreemd is van haar land van herkomst en dat zij ondertussen het centrum van haar bestaan in België heeft, waarbij zij wijst op het feit dat zij is ingeschreven in het vreemdelingenregister (bijlage 5 bij het verzoekschrift), zij hier een kleinzoon heeft (bijlage 6 bij het verzoekschrift) en zij Nederlandse les heeft gevolgd (bijlage 7 bij het verzoekschrift), dient door de Raad te worden opgemerkt dat dit alles niet relevant is bij de beoordeling van onderhavige

asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Gelet op wat is voorafgegaan, dient de Raad te besluiten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aangezien aan haar asielproblematiek geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, doordat verwerende partij zich heeft gebaseerd op voorgaande beslissingen ten aanzien van andere personen, verwijst de Raad naar hetgeen reeds werd gesteld onder punt 2.2.6.2.. Voorts benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 11 en stuk 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 maart 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT